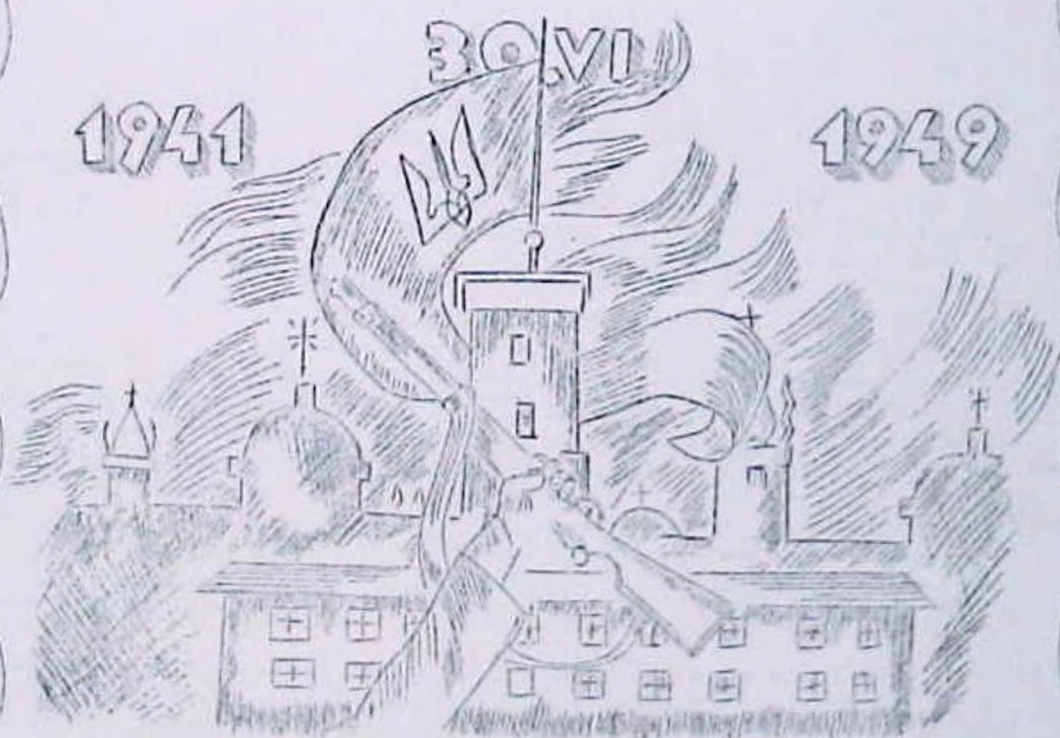

За Українську Самостійну Соборну Державу!
ВОЛЯ НАРОДАМ! ВОЛЯ ЛЮДИНІ!

ВІСНИК ВОЛЬНИХ ШЛЯХІВ

В ОСЬМУ РІЧНИЦЮ
ВІДНОВЛЕННЯ САМОСТІЙНОСТІ
УРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ.

СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ МІСЯЧНИК

№: 8/21

ЧЕРВЕНЬ 1949

РІК: II

В РІЧНИЦЮ ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ

Акт 30 червня 1941 р.

30 років тому - 22 січня 1918 р. в віковичній столиці України, в золотoverхому Києві - Українська Центральна Рада проголосила відновлення української державності в формі вільної самостійної Української Народньої Республіки. Але імперіалістична, цим разом червона Москва, кров'ю й залізом знищила самостійність українського народу і насильно підпорядкувала Україну новим диктаторам Кремля з Леніном-Сталіном на чолі. І так по короткому подихові волі й творчого життя, Україна знова опинилася поневолена московськими імперіалістами, що на місце білої царської імперіалістичної Росії, створили нову тирму народів ССРСР. Пошарпана наїзниками, поневолена "визволителями" що ділили поміж себе українські землі та накидували українському народові штучні кордони, - Україна не корилась; український народ не дає жив і борючись за своє вільне соборне життя!

Довго не вгасав вогонь Холодного Яру, ще довго по широких українських степах неслись вихром повстанські загони месників, борців за волю народу. Українське революційне підпілля, що знаходило своє втілення в Спілці Визволення України, в Спілці Української Молоді, "Хвильовізімі" і інших менших чи більших націоналістичних групах молоді, інтелігенції, робітництва й селянства, поривало до боротьби з окупантами найкращих синів і дочок України. А по другій стороні Збруча, на ЗУЗ, під польською займанщиною, під проводом пол. С. Коновальця зродився сильний підпільний революційно-визвольний рух, що спершу знайшов своє оформлення в УВО а опісля перелаяся на широку визвольну платформу ОУН. По одній і другій стороні український народ складав великі жертви крові й життя... В большевицькім "раю" гинули Хвильові, Сфремові, гинули тисячі українських студентів, інтелігенції та мільйони українського селянства й робітництва що гинули захливою смертю, заморені штучним голодом проклятого 1933 р... А по другій стороні Збруча, за ці самі ідеї в боротьбі з окупантами гинули Басарабові, Данилишині, Біласи й тисячі іменних і безіменних народніх героїв. Тому то в однаковій мірі, з однаковим болем й смутком, прийав цілий український народ смерть двох великих постатей української національної революції: Отамана С. Петлюри і Провідника ОУН С. Коновальця. Обоє їх знищила одна й ця сама кровожадна рука червоного Кремля, як носіїв ідеї Самостійної Соборної Української Держави.

Але життя і Ідея українського народу перемогли смерть; народ не дає жив і борючись... А коли прийшов 1939 рік і всі українські землі, потоками залляли червоні загарбники, підпільно-революційна боротьба поширюється чимраз далше на Схід та охоплює широкі простори нашої батьківщини.

Другу імперіалістичну німецько-большевицьку війну, український народ зустрічає готовий й свідомий своїх цілей і завдань...

І по 20-ти роках безперервної підпільної боротьби проти окупантів, 30 червня 1941 р. з города князя Льва, на хвилях етеру понеслись слова Акту відновлення української державності:

"Волею українського народу, Організація Українських Націоналістів під проводом С. Бандери проголошує відновлення української Держави. ОУН під проводом її творця і вождя С. Коновальця, зала в останніх десятиліттях кривавого поневолення завзяту боротьбу за свободу, вимагає звесь український народ не скласти зброї так довго, доки на всіх українських землях не буде створена суверенна українська влада.

На ЗУЗ твориться українська влада - яка підпорядковується українському Національному Урядові що створиться в столиці України Києві. Українська Національно-Революційна Армія, що твориться на українській землі, боротиметься далше проти московської окупації, за Суверенну Соборну Державу і новий справедливий лад в цілому світі!

Так звучав Акт відновлення Української Держави, який український народ прийняв з великим ентузіазмом. "Зборівські Вісті" від 1 липня 1941 р. подають, ось який звіт із Національних Зборів:

"Дня 30 червня 1941 р. відбулися в гол. 8 ввечері, в залах на-тірного Т-ва "Прозвіта" у Львові великі збори Національної Ради,

на яких проголошено відновлення української державності і покликано Державне Правління, на чолі з Кривоносом Стецьком, заступником Провідника ОУН. Збори пройшли серед небувалого одушевлення. Збори підкріпив промовою заступник Провідника ОУН Я. Стецько, передав привіт Провідника ОУН і відчитав урочистий акт проголошення української державності. Всі присутні бурю невгаваних оплесків і співом радісності витали святочно цю велику історичну хвилину та відспівали національну гімн. Опісля говорив делегат Крайового Проводу ОУН, підкреслював зокрема боротьбу цілої великої підпільної Армії ОУН, яка поклала безконечні жертви та бореться далі, а де вже ситуація дозволяє, стає до безпосереднього державного будівництва. Предложено до апробати Зборів рішення Проводу ОУН про покликання до Правління України Я. Стецька головою, до часу створення Центральної Ради в Києві. Пропозицію ОУН, Національні Збори прийняли однодушно невгаваними оплесками.

Делегат Мит. Андрея Шептицького привітав Збори від "ого імені, заявляючи що Митрополит вітає цілим серцем і цілою душею цей великий історичний почин відновлення української державності та виває всіх вірних, ввесь нарід, стати негайно до праці над ділом. Всі промови пройшли серед бурі оплесків і похвлів найбільшого ентузіазму. Збори вислали як вислів почувань українського громадянства, привіт Провідникові ОУН - С. Бандері, Мит. Андреєві і всім борцям за Волю України!

Обі українські Церкви, устами Мит. Андрея і єпископа Полікарпа, благословили український нарід на нове вільне життя. Свій пастирський лист до українського народу Мит. Андрей, розпочинає словами:

"З волі Всемогучого і Всевишнього Бога Тройці Єдиного, зачалась нова епоха в житті Державної Соборної України. Народні Збори що відбулися вчорашнього дня ствердили й проголосили цю історичну подію. Повідомляючи Тебе український народе, про вислухання наших благальних молитов, виваю Тебе до виваю влчності для Всевишнього вірності до "ого Церкви і послуху для Влади!"

Закінчуючи пастирський лист, Мит. Андрей благословить нарід:

"Бог нехай благословить всі Твої праці український народе, і нехай дасть усім нашим Провідникам святу мудрість з неба!"

В своїм Архипастирським Посланні, Пресвященний Полікарп, єпископ Луцький, звертається до українського народу:

"Любі мої діти! Велике Боже милосердя і справедливість прибілилися до нас. Довгі роки терпів наш нарід наруги і знущання над св"ятою вірою православною і над "ого національними почуваннями, над "ого людською гідністю. В державі большевицького антихриста терор і жах дійшов до нечуваних досі розмірів в порівнанні до яких бліднуть переслідування християн за часів римських імператорів.. і оце на наших очах справедливість Божа оповнилася. Царство сатани валиться. По нашій звільненій українській землі несеться радісний гомін... оповнилась відвічна мрія. В городі князя Льва з радісними несеться над нашими горами, нивами, ланами, над нашою так густо зрошеною кров"ю землею, радісна вістка: проголошено Самостійну Українську Державу. Разом з українським народом, радіє наша многострадална Церква. Відроджена в Українській Державі Українська Православна Церква, буде з народом одною нерозривною цілістю"...

Послання Єпископа Полікарпа кінчить благословенням:

"Нехай Господь Милосердний допомагає Тобі, народе мій, і Тобі Уряде наш, букувати Самостійну Українську Державу, а моя молитва за усіх Вас перед престолом Всевишнього буде завжди... Не треба нам партій, не треба нам боротьби між собою. Всі мусимо об"єднатись при нашому національному проводові. Призиваю на ввесь український нарід і "ого Державний Урад, Всемогуче Боже благословення"...

І здійсності, тут український нарід доказав що йому не треба партій, а треба йому Самостійної Соборної України. Тимчасове Правління було побудоване на коаліційній засаді з участю замітніших всіх українських політичних угруповань крім одної нечисленної групи що не визнала з партійних амбіцій Ураду і зразу стала його поборувати. Законодатна влада спочивала в руках Національної Ради, в якій були зареєстровані крім політичних угруповань, ще і професійні і громадські інституції. Почесним Президентом був бл.п. Мит. Андрей Шептицький, а президентом був св.п. Д-р Кость Левицький, сеньор українських політичних діячів, та в"язень московської тюрми Луб"янок.

Проголошення відновлення Державності, відбулося проти волі нових німецьких окупантів, які прийшли на Україну, щоб замінити її безмежні багаті простори в свою колыну. Уже при кінці Національних Зборів з'явилися відпорушники німецького генерального штабу і намагались розв'язати Національні Збори. Але голова Національних Зборів Я. Стецько відмовився і повів Збори аж до повного вичерпання програми. Для німців це був перший опротив, якого вони зазнали під час війни. Вони були призначені, щоб їх вівати як переможців і беззастережно виконувати їх накази. Їм корилися державні народи, не ставили спору змодеровані армії, аж тут в Україні, представники поневоленої нації кидають виклик німецькій переможній воєнній машині, відмовляють послуху і проголошують незалежну Українську Державу, цебто, перекреслюють плани "Нової Європи" в якій українські землі мали стати колоніальною базою для "панівної німецької раси". Це перед приходом німців, українські повстанські загони звели білі в червоні і здобули Львів. Обсадили важливі об'єкти, і так напр. українські самостійники обсадили львівську радіовисильню переіменувавши її на радіостанцію в імені С. Ковчальця. Через неї були передані зведення із Національних Зборів.

Німецькі окупанти, зразу були приголомшені, цим небувалом в їх погляді подією. Вони не сподівалися що гноблений й отероризований більшістю український народ, проти волі гітлерівських "визволителів" проголосить Українську Державу. Але скоро опісля стали вести терористичну акцію проти самостійницького руху, очолюваного Організацією Українських Націоналістів. З першу чергу старалися знищити тих, що були речниками та організаторами прагнень українського народу. Голову Тимчасового Правління Я. Стецька була спроба замордувати. Замах відбувся 12 липня, але невідомим скритовбивником вдалося тільки важко поранити шефера. Наступного дня, після рішучого відмовлення відкликати Акт проголошення відновлення державності, чого домогалося гештапо, арештовано Я. Стецька. Удари, а навіть смерть не минула й інших членів Уряду. Поміж арештованих членів Уряду, гештапо замордувало в Львові міністра політичної координації, крайового Провідника ОУН - Івана Климова-Леґенду, та міністра ліоніцтва - інж. Пласецького. З концентраційному таборі в Ашвіц замордовано першого віцеміністра народньої господарки - Д. Яцева. На удар серця помер віцепрем'єр і міністер здоров'я - проф. д-р М. Панчишин б. ректор українського тайного Університету. Понад три роки пересиділи в концентраційних таборах Оранієнбургу, Провідник ОУН - Степан Бандера, голова Уряду - Я. Стецько і ін. Міністер війни, видатний український військовик ген. Всеволод Петрів був зібраний до праці у фабрику в Чехії, а перший віцеміністра війни Роман Шухевич зирзався з рук гештапо. Не легка була доля і інших членів Уряду. Так платили своїм життям і кров'ю сотні тисяч українських діячів і націоналістів-революнерів за Акт 30 червня, що згідно з волею українського народу був маніфестацією перед цілим світом що український народ ніколи не зречеться своїх найвищих ідеалів і він прагне жити вільним соборним життям. Цей Акт був переданий до одобрення народом, шляхом плебісциту, що його перевело на всіх ЗУЗ та в більшій частині Осередніх Земель України аж під Київ /Засильків/, доки німецькі окупанти безоглядним терором і масовими репресіями не придушили народнього поризу. І коли брети під увагу революційні умовини та махливі терор ворога, то вислід плебісциту виказав повне й однодушне одобрення рішення Національних Зборів і тим самим Державне Правління знайшло в плебісциті повну легалізацію. Цей Акт став історичним документом, запереченням наклепів про співпрацю українського народу з гітлеризмом. Він є доказом вилузу волі й бажань українського народу, який власними силами і чинами засвідчив перед світом свою повну державницьку зрілість, і заняв своє власне безкомпромісове становище до боротьби гітлерівсько-сталінських імперіалістів. Тому Акт 30 червня 1941 р., який сьогодні на еміграції старається поборювати та обезцінювати деякі партійні групи, для яких партійні смібіції є зміцні понад волю народу, для цілого українського народу має далекосягале значіння. І коли сьогодні його притамнюють з партійних мотивів деякі українські еміграційні круги, то застра чк після застрягін на сторінках Історії України буде безсмертним світлим чином Організації Українських Націоналістів і цілого українського народу. Він є свідченням готовості й зрілості українського народу до державного будівництва навіть серед найгірших несприятливих умовин. А коли ледати до цього що ті безчисленні жертви крові й життя, тюрми, таїтитабори, переслідування і знущання, що їх довелось переносити від окупантів за ідеї, засади, праць і боротьбу за незалежну державу з актом 30 червня - то які з цих елементи

актальності є потрібні для українського світу?

Акт відновлення української державності в 1941 р. жорстоким терором зліквідували гітлерівські загарбники, але він остався вписаний крапками буквами в історію визвольної боротьби українського народу. Це наша моральна зброя, це доказ що ми ніколи нікому не прислугувались і не корились імперіалістичним загарбникам. Тому на сторожі цього Акту став зрештє український народ з його збройним раєм УПА.

Уто був учасником і спідком цих Великих Днів відновлення Української Самостійної Держави, тому ніколи з перед очей не зникнуть безсмертні картини великого ентузіазму, що його виявив український народ. Тисячні колони українських селян, робітників і інтелігенції, по селах і містах манифестували свою безмежну радість, яку може відчути тільки народ що вчора був не поневоленним рабом, а сьогодні вже вільним господарем на власній землі. І навіть тоді, коли гітлерівські наїзники знищили відновлення української державності, в серцях українського народу цей акт остався незнищеним Ідеалом його стремлень і бажань досягнути волю і державність. По селах і містах остались свідками десятки тисяч могила-курганів, висипаних українським народом в пам'ять полаганих борців за Волю України. На високих дубових хрестах, на тлі блакитних шитів з золотим тризубом, відліли куплені кров'ю слова доконаного Чину: " В пам'ять проголошення УССД, 30 червня 1941 р. Слава Україні! - Героям Слава! "

Гітлерівські наїзники, вкривали своїми трупами український чорнозем, бо правдиве, що " хто шукає в Україні кольонії для себе, той знайде там чорну землю собі на домовину".

Сьогодні на місці гітлерівських окупантів, знова цілу Україну заляли орди червоного Дингіс-Хана. Але на сторожі свого права український народ поставив свою власну силу - силу УПА, що не скорилась перед гітлерівським наїздом, веде дальше боротьбу проти відвічного ворога України - імперіалістичної Москви. На землях України ведеться завзята безпощадна боротьба за ІУ Універсал, за Акт 30 червня 1941 р., за волю людини і волю народів! Знова падають тисячні жертви... Найкращі сини і дочки українського народу, ясним багнетом вшоченім в своїй і ворогій крові, підписують маніфест Золі українського народу, а печатуть його своїми могилами розсіяними на широким просторах України. Організація Українських Націоналістів-революціонерів, як і колись так і сьогодні є революційним авангардом в боротьбі за УССД. Український народ і героїчна УПА під керівництвом Революційного Проводу України - УГВР, боронить свого життя, своїх ідей і права.

Св'ятуючи на еміграції цю велику історичну хвилину героїчної епохи наших наших днів - Акт відновлення української Державності 30 червня 1941 р., ми манифестуємо нашу національну солідарність з вільнолюбивими ідеями з діями воєнної України. Манифестуємо нашу кожочасну готовість іти на зміну нашим батькам, братам і сестрам, що на жертівнику батьківщини за волю і самостійність віддали свою кров і життя. Бо не в погоні за вигідним життям, ми опинилися на чужині, а в обличчі боротьби на життя і смерть, по волі чи по наволі ми опустили Рідний Край щоб в переможному поході в боротьбі за волю України, знова повернути. Тому нехай же наша праця, дія і чин будуть спрямовані тільки для добра і потреб воєнної України.

Переживаємо сьогодні час виїмкової політичної ситуації. Переживають цю кризу не тільки народи вже сьогодні поневолені червоною Москвою, але і ті, які є на шляху комуністичної експансії, і ті, які завтра чи після завтра стануть віч-на-віч з загрозом червоного Кремлю і зибиратимуть поневолення або волю окуплену кров'ю. І ми віримо, що час визволення України недалекій. Це трохи зусиль, жертв, віри і сильної волі, і український народ в спільному фронті з умирленими Москвою народами, вітрує розпановане насильство червоних московських імперіалістів та отворять новий справедливий лад і порядок, де буде пошанована воля людини і свобода кожного народу.

В цій кінцевій фазі визвольної боротьби український народ в країні і на еміграції, мусить спільно приступити до боротьби, бо тільки це дає шансую перемоги ідеалів свободи над насильством і поневоленням. Спосені духом героїки наших днів, об'єднані творчими діями і ідеєю Самостійної Соборної Української Держави, збережемо за собою духову і моральну св'язність з власною Україною. Відновимо і завершимо Акт 30 червня 1941 р.

В П'ЯТУ РІЧНИЦЮ СТВОРЕННЯ УГВР
 ТTT

Українська Національна Революція в 1917-21 рр. значно поглибила національну свідомість і посилила активність українських народних мас. Упадок української держави в наслідок чужого завоювання зумовленого недостатнім внутрішнім об'єднанням українських національних сил, та хиткості тодішніх керівних соціалістичних кол, приніс для україн. народу тоталітарне ярмо червоних московських імперіалістів, нещадну експлуатацію та духово й фізичне винищення провідних кадрів. Це страшне лихо-ліття продовж 25 років навчило українські народні маси, що ніякий чужий політичний та соціальний устрій не піде їм на користь і що тільки власна суверенна держава є єдиною передумовою й запорукою нормального життя й розвитку нації, її культури, матеріального й духового добробуту народних мас. Підчас 25-тирічної окупації, беззглядного терору й поневолення, єдина організована і чинна політична сила - Організація Українських Націоналістів, показала реальну існуючу й чинним фактором в Україні. На визвольній платформі ОУН, в дальшому процесі боротьби, росла і відроджувалася українська політична думка, кристалізувалася ідея українських народних мас, росла і кріпшала лави українських революціонерів, що знайшли своє організаційне завершення у створенні Української Повстанської Армії.

Другу світову війну, зустрів український нарід без політично-державного керівництва і без свого оборонця за кордоном. І в цей критичний час, коли українська земля дрижала під полчищами ворожих загарбниць - українських військ, які несли Україні поневолення, руїну й смерть, Організація Українських Націоналістів під проводом С.Бандери, в цілості перебирає на себе керівництво визвольно-революційною боротьбою українського народу, за Самостійну Соборну Українську Державу. 30 червня 1941 р. ОУН проголошує відновлення Самостійності Української Держави. Так завершився один етап підпільної визвольно-революційної боротьби ОУН і почався етап політичної і збройної боротьби всіх самостійницьких елементів на всіх землях України за українську суверенну державу. Через чотири роки, під час окупації українських земель гітлерівськими наїзниками, Організація Українських Націоналістів-революціонерів, організувала й формувала всі творчі сили українського народу, щоб зберегти його фізичне й духовне існування в єдиному всеукраїнському національному фронті, звареному проти всіх імперіалістичних загарбників України. В процесі цієї збройної боротьби, створилася Українська Повстанська Армія /УПА/, а в дальшому етапі покликано за ініціативою ОУН і УПА єдиний керівний центр вільної України - Українську Головну Визвольну Раду /УГВР/. На передодні капітуляції гітлерівських окупантів і повного завоювання всіх українських земель червоними імперіалістами-загарбниками, 16 червня 1944 р. оформилася ідейнополітично, програмово і організаційно, керівний орган революційно-визвольної боротьби Українська Головна Визвольна Рада. В своєму Універсали УГВР заявляє:

"Український народ! Граде доба національно-визвольних революцій. Поневолені народи Сходу й Заходу... прагнуть, щоб на руїнах ворожих імперіалізмів побудувати вільне життя у своїх незалежних державах. І Український народ входить у вирішальну стадію своєї визвольної боротьби. Сучасне українське покоління нехай буде горде, що саме йому доведеться в героїській боротьбі завершити будову української держави... УГВР присягає Тобі Український Народ: Боротись за те, щоб Ти був єдиним володарем на своїй землі, за справедливий соціальний лад без гніту і висиску, за знищення кріпацтва і вільну працю селянина на власній землі, за вільну працю робітника, за широку ініціативу трудового населення в усіх галузях господарської діяльності, за повноту розвитку української національної культури....

УГВР закликає всіх українців до амурту посягачами Батьківщини, до праці за звільнення України"...

Від дня проголошення створення УГВР минув 5 років, повних зусиль, жертв, героїства й самопожертви, до їх віддають ескадронні кадри ОУН, збройні революційні сили УПА і весь український нарід що ступив на шлях боротьби за свою правду, за УССД!

На землях вільної України ведеться дальній кровавий змаг цілого українського народу, що плече - в плече, разом з українськими націоналістами-революціонерами й героїчними бійцями УПА, під керівництвом УГВР прямує до остаточної перемоги над зоргом і злобуття УССД!

К.

НЕ В УКРАЇНІ КРИЗА, А В СЛАБКИХ ДУШАХ...

Весь світ переживає кризу у великому відношенні-ідейно-моральному, політичному, соціальному, світоглядovому, а навіть релігійному. Ці поняття стали релятивними. Світ немає великих ідей, які поривали б. Немає жодної перспективи. Немає вже більше дотм, в які вірив б люди, як у вічні правди. Філософія релятивізму замкнула кругом. Екзистенціалізм, сарказм - декадентські системи Заходу стали модними - гас у нас. Навіть, на превеликий жаль, цей релятивізм закрився і в християнство. Ми зустрічаємо серед наших, і з оглядом серед європейських священослужителів релігійний індиферентизм, а навіть безвір'я - відсутність моралі. Але, на щастя, це спорядичні випадки. В основному, на Заході єдине християнство ще держить фронт. Скрушували всі системи і доктрини політичні: ліберал-демократична, національна - і інтернаціонал-соціалістична, в тому і фашистівська. Спасення світові не дасть погоня за долларом, ані етатизм, як корективи ліберал-капіталістичного ладу, ані соціалістичні паліативи вчорашнього дня. Ще більше, як Захід, кризу переживає зовсім безідейний більшовицький режим. Марксо-ленінсько-сталінська теорія своєю тзв. діалектикою, тобто, брахмисов методом к о н'є н к т у р и, яка визначає всі повороти сталінської ідеології і практики - повністю скрушувала. Терма держиться єдино засобами "освіченого" терору. В основному ідейний крах кругом. Серед такого хаосу ідейок, які як фігурні метелики, з'являються, безслідно гинуть і серед деяких наших кругів, замкнувало безпросвіт-тя. Люди страждали внутрішній стрим. Як нетлі до світла, вони почали причаплятися до чужих берегів - насамперед ліберал-демократизму, а згодом соціалізму, як найбільш "науково обгрунтованої" теорії, що дає "відповіді на всі питання". В нетрі її піркуль і, здавалося би, неприпустиме; і священослужителі, які хотіли годити Бога /дух/ з тертом /матерією/. Ще вчора дехто подивляв померлу нацистську теорію, а сьогодні їм імпонує марксизм, як докінця дотумана соціалістична доктрина. Розхитані, без віри в своє власне, в погоні за чужими богами, вони розхиталися зовсім. А тимчасом... На тлі цього страшного хаосу, банкротства всіх ідей минулого, з'явилися наших сел, зі згарищ і могила виростає нова система вартостей, всебічна, всеобіймаюча: український визвольний, революційний націоналізм, що вийшов переможньо з дужиня останніх років на два Фронти. Визвольний націоналізм стає третьою силою, яка зорієнтує світ. Поневолені народи СРСР, зокрема Україна, виходять на фон, як авангард нової епохи. Її головні елементи: національна державність всіх народів, свобода людини і соціальна справедливість, як рамки для свободи одиниці, відродження героїзму, саможертви, відродження р е л і г і ї, - як ідеалістичної смил життя, протиставлення Бога - мамоні, безвір'я і безбожництву, заперечення обох видів капіталізму, поставлення творчої, героїчної, національної людини в осередок міроприємств соціального порядкування, - соціальна революція, як процес відсоціалізації, відколективізації України. Во не може бути соціальною революцією за жодних умов і ніде, тимбільше ні - в Україні - соціалізм. Революція - це протиставний процес до існуючого. - По Марксу, концентрація капіталу в руках невеликого гурта людей доводить до удержання капіталу, отже до повної монополізації, замість в руках 10 приватних концернів - в одного капіталіста-держави. Отже, соціалізм - це ніщо інше, як лише звернення лібералізму, - державний капіталізм - ліберального. Тобто в принципі нічого не змінюється, бо на місце десяти власників приходить один. З огляду розвитку і добра м а с о в о і л а д н и - є байдуже, чи є обмежувані законами в експлуатації 10 капіталістів, чи один. Соціальна революція на Заході, а передусім на Сході - ітиме по шляху протилежному до соціалізму, отже за м а с о в у, т р у д о - в у п р и в а т н у власність на засоби виробництва всі ті, які не стануть власністю Української Держави /копальні, залізничі, тощо/ але на базі співучастства як господаря в них робітника. Зрештою, не можна виключити і такої розв'язки, що робітники стануть співвласниками деяких засобів виробництва з умовою такого високого оподаткування в користь загального, що ця трудова власність по своїх ви-

скаж не буде перевищувати заробітку, зга. зиску, який має хлібороб зі свого господарства. Суттєвий елемент: видвигнути на перший план трудову людину. Соціальною революція в Україні буде антисоціалістичною і антикапіталістичною.

Ясно, що обмеження власності існує в л а с н и м трудом, а теж добром нації родини. Це останнє гратиме співвирішну роль, коли йдеться шпр. про роздріблення хліборобського господарства. Межа горішня і долішня мусить бути законно встановлена, якої безкарно нікому переступити не вільно. Добро спільноти: родини і нації кладе межі дії одиниці. Проти імперіалізму видвигаємо національний принцип організації світу, проти великопростірних /тобто всальованих імперіалістичних концепцій великодержав/ ідею національної держави, гармонійну співпрацю однаково вільних і однаково рівних всіх народів світу. Проти світоглядного матеріалізму - ідеалізм релігії. Проти інтернаціоналізму - націоналізм, сумнівам - віру, ворожій вірі - свою віру. Спіраймося на глибинних первнях духово - сти нашого народу, які відзеркаляються в фольклорі, в соціальних інститутах його, моралі. Ідея слави, правди, справедливости глибоко живе в душах народу. Ідея волі - ідея з е м л і, як св"ятоцініколі неможлива до викорінення в народу. Міт і легенда землі, м о г и л а, в яких слава наша, - в кожній пісні, в усій творчості Шевченка.

Ніде в світі не сиплять м о г и л і курганів. Нав"язуємо до світогляду нашого народу, а не до чужих доктрин, нанесених ворогом в Україну. Коли будуватимемо на таких основах - кризи не буде. Будуть власні критерії, власний світогляд, український, а не запозичений від чужих доктринерів - Марксів, чи Ніше. Український світогляд є націоналістичним світоглядом. ОУН не має якогось іншого, свого специфічного, а власне світогляд народу с й іі. Глибини первні українськості ми означаємо націоналістичними. Наш погляд не є якимсь наслідуванням чужого, не спертій на жодних імпортованих ідеях, а прямо на українських первнях. Колись на Київських горах був св. Андрій, Христовий Апостол, як в Римі був Петро, і сказав велике пророцтво. Воно де не сповнилося. Українське християнство родиться в героїчному змагу народу, виростає з катакомб, так, як виростало колись за римських часів несучи зарає світові тає відродження. релігії. Іми віримо, що з України прийде світло відродженої віри, що оновить і географічний окцидент. УПА, весь народ, добореться, Церква в катакомбах - свідоцтво тому.

Коли тисячі пануть і не здаються, невже там є к р и з а? Ні, не в Україні криза, а в слабих душах, що відбилися від рідних берегів на еміграції.

- o - o - o -

Д.Донцов

ПАТРІОТИЗМ І ХАРАКТЕР

/За Квартал. Вісника - Патріотизм /
/Закінчення /

Що є сила характеру?

Се вміння в о л о д і т и с о б о в. Хто читав колись про кораблі-пастки підчас великої війни - той знає, що се значить - пакувати над собою. Той знає про се, хто читав про подвиги "Фарбо - роуг" воєнного корабля, укритего під прапором торговельного: якого завданням було - підставляти свої боки німецьким "У-ботам", аби, заввабивши їх до себе, затопити сквашаними гарматами... Той знає, скільки нелюдсько-земної крові треба мати, щоби з знищенням мотором, поламаними поглами напів перебитов задогов - здати безчинно відходу ворога, чекаючи його, або смерті, коли одна хвилинка неспокон коштує життя... Пакувати над собою, се - не як варвар, з якого сміється Демостен, що в бійні лише хапається за ударене місце, нездідний "вчитата грозачий удар з очей противника, не здібний зрозумітися задалегідь від нападу"... Се є змінов крові - зміни орієнтуватися, звідки прийде найблизший удар, се - зміни передбачати тати противника і ім залобити, як японці в ніч розпочалась війна в Порт - Артурові рейді, як Воланон під Коломнявом.

А всі вони, особливо англійці, могли доконати всього тому, що змагку заправлялися в силі характеру, вчилися розраховувати да-декоративність своїх поступків, силу своїх хитрощів, та прецизійність — передусім в спорті і в змаганнях. Звідти, з плекання характеру — виріс їх патріотизм.

Се, нарешті, зміти д и в и т и о л а ж и т т я, я к н а г р у: не бути по хамськи втішеним по виграї, і по хамськи при-гнобленим по програві, завжди всяку небезпеку зустрічати сміхом...

Хто покаже силу характеру в дрібнім, покаже її й у великім. Витревалий в щоденнім житті, буде витревалим і тоді, коли доля по-оставить його в становищі Касманса... Хто вміє "йти готовим" в що-деннім житті, той буде ним і тоді, коли стане Черчілем. Хто в малих справах ставить на своїому, той не злякається перешкод і у великих, як Лутер, який готовий був їхати на диспуту з противниками, хочби, казав він, зустріли його там стільки тисяч чортів, скільки було черепець на дахах у Вормсі... Твердо йти своєю життєвою дорогою може тільки нація людей великих характерів. Суспільність безхарак-терна, навіть при сприятливих обставинах, навіть при чужій допомозі, не створить нічого. Завше перекидатиметься від захвату до розпачі, тратитиме голову по перших невдачах, переорієнтуватиме силу перешко-ди, а не довірятиме власній, хочби й як "свідома" була свого "іде-алу"... Вашингтон, О'Коннелль не мали спершу сеї "свідомості": оби-два були довгий час патріотами метрополії. Але їх характер, витре-валість йти раз обраним шляхом до найдальших конвенцій, почуття честі, впертість, допомогли їм довершити їх діло /про яке спершу на-віть не думали/ в становищі, в яким "свідомі" відразу свого "іде-алу" безхарактерники стараються його вихитрувати, визебрати, вица-рувати, або виколоти, щоб на прикінці зрадити... Сама "свідомість" не допоможе, ні сам запал. Великі річі стоять в сім світі твердими характерами, бо й світ сей не є м'який.

Вірність ідеї і країні, витревалість, певність себе, внутріш-ня дисципліна, вміння завжди бути готовим, почуття честі, катехізм-упіску, замилування до просторів, шукання пригод і сміх в обличчі небезпеки? Сеж і є те наставлення душі, без якого немає великих характерів, ні великих спільнот, ні великих задумів, ні великого патріотизму. Власне сей душевий гарт скорше, аніж книжкою, можна виховати фізичними вправами і вихованнями.

Хто гартує тіло, гартує душу, а моральний гарт і характерність — се фундамент сильної нації. Паскаль казав: "Спершу вправляйтеся, а віра прийде сама собою", а Гнат Льюїс вважав зовнішні справи за засіб для збудження в ідповідних почувань... Е анекдот про сла-вного журналіста Жірардена, який дістав візиту одного політичного противника, що прийшов з наміром допровадити справу до поєдинку. Але Жірарден, потім, як забив другого свого противника, Кареля, постановив більше не поєдинкуватися. Вачути подражнення гостя, він відмовився говорити з ним, аж той не сів в запропонований йому ви-гідний м'який фотель. Коли се сталося, розмова прийняла лагідний перебіг і скінчалася добре. Чим можна було гніватися, затопившись в м'якому фотелі? Бувби се завеликий контраст між станом душі та положенням, несприятливим виявляти гвалтовні почування. Такий кон-траст суперечить людській вдачі... А навів я сей анекдот на те, що-би збудити рефлексії: чи не винна в многих життєвих невдачах об-ставина, що занадто привичавалися люди до м'яких фотелів, до те-плич посад і вигідного життя, до м'якого кімнатного виховання, не сприятливого виявляти сильні почування, і — кажу просто — до Фэр-мування сильних характерів?

Скажуть, чим не є в сім щось зневажливе для душі, викликати чисто механічними штучними способами — бажаний стан душі? Ні. Во-є глибокий зміст в такому вихованні. Воно вказує, що нове наставле-ння душі не вичитується лиш з книжок, що аби засвоїти ідеї нового морального гарту, т р е б а н и м и ж и т и, ц і л и м е с т - в о м, м а т и і х в к о ж д і м ф і б р і т і л ь, в к р о - в и. Лише тоді будуть вони не чужородним тілом, що випаде при пер-шій страхітці, а органічною частиною нашого "Я".

Та чим се не утопія? — Ні.

Одні звички, можна замінити на інші, не раз протягом одної лиш генералії. Чому б се не було можливе серед людей, коли се можливе в природі?

Хто виховає в собі характеру - той виховає те, що є єдине на потребу, бо решта приложиться. Хто свої сили не виховає, тому програми і чужі костурі допоможуть, як мертвому кадило. Без характеру - мертвий є всякий патріотизм.

- o - o - o - o -

З.К - ч

" Д О М И Н У Л О Г О Н Е М А Є П О В О Р О Т У "
 / з а к і н ч е н н я /

Ми вважаємо, що база демократії поширюється безмірно, приходить справжня народовлада, що виходить далеко поза межі соціальної бази ліберал, - чи соціал-демократії. Здійснюється перша мета націонлізму: нація в цілому стає носієм влади, себто демократія знаходить свою ширшу базу, охоплюючи в однаковій мірі всі верстви народу. У цій Фазі народовлади, властиво всі народовладні політ-організації повинні б бути націоналістичними, бо їх основою буде не класа, не одна соціальна група, а народ як єднота, нація, як цілість. Стоїмо напередодні націоналістичної народовлади, себто справжньої народовади. Як досі на Заході лібералізм творив основу для формування партій, так в майбутньому саме націоналізм буде такою вихідною, на основі якої /на його світоглядних залогах/ формуватимуться різні політ-формації. У великому блуді є ті, що міркують наче б націоналізм скомпromітувався в останній війні. Яврає навпаки. Скомпromітувався ліберал-демократія Французького типу, провалився один тоталітаризм, нацизм-Фашизм, але визвольний націоналізм виїхав оновленим, скріпленім, п е р е м о ж н і м з останньої різни народів. Визвольний націоналізм переживає своє відродження, перейшовши хрещення, переможне для нього хрещення крові. Націоналізм здав блискуче іспит своєї зрілості в останній війні.

Носіями його були не панівні народи, а п о н е в о л е н і. І єдино націоналізм зберіг їх від загибелі. Націоналістичне світовідчуття українських народних мас спасло їх від перетоплення їх на советський народ. Хто підриває націоналізм, як світогляд, цей підкопує самі основи нашої поневоленої нації, яка живе, або паде з перемогою, або смертю національної ідеї. Націоналізм це не імперіалізм. Якщо б ми стали на імперіалістичні позиції, ми спронуваємося би націоналізму, як ідеї свободи всіх народів. Націоналізм це не тоталітаризм, насилля над народом. Бо саме він це в однаковій мірі, як назовні, так і внутрі с в о б о д а для народу, свобода для людини-одиноці.

Тому націоналізм є синонімом справжньої народовади, влади народу-нації. Всякі пусті балачки про кризу націоналізму - це де-Фетизм, якого джерело не в кризі націоналізму, а в розгубленості людей, що відійшли від подиху рідної землі, в якій немає жодної кризи націоналізму і - по більше - в якій навіть самої назви твердо дорочається борці. Ніколи досі, як саме тепер, стоїмо у vorit епохи перемоги націоналізму, чистоті і багатородної ідеї: свободи народів і людини, яку досі профанували для націоналіста спід стегу імперіалізму і тоталітаризму. Ніхто другий, а саме український націоналізм відвигнув найсправедливіше гасло сучасної епохи: свобода народів і людини та його парфредував АВН: "Свободолюбні народи і люди всього світу, єднайтеся в боротьбі проти большевизму за свободу народів і людини". Невже з ці гасла провалилися? Коли ні, так перед ним майбутнє? П е р е м о г а н а ц і о н а л і з м у в с в і т і т о т о ж н а з п е р е м о г о ю п о н е в о л е н и х н а р о д і в і с в о б о д ю л ю д и н и.

Хто сумнівається в ту правду, не вірить в те, що після ночі закономірно приходять день.

Хто не вірить в націоналізм, той не вірить в перемогу національної ідеї й соціальної справедливості, бо її неможливо здійснити ввагалі без національної свободи. Хто ж сумнівається в цих двох правдах, значить, він в ніщо не вірить.

Ми маємо: націоналізм - це свобода внутрі і назовні нації.

Отже, ніхто не заборонятиме творитися ліберал-демократичним партіям, але це будуть мертворождені твори. В Англії нпр. не має жодної заборони, але множество партій там не родиться, бо не має п і д а о з н а. Ті ж партії, що вже відіграли свою роль, сходять з арени життя нпр. /ліберальна/. Жодні новостворені ліберальні інтернаціонали не врятують нікого. Хто не вірить вже в свою правду, шукає порятунку в інтернаціональній ідеї, якої не існує. АВН - це жоден інтернаціонал, а органічний союз окремих національних організацій, що з'єднався для боротьби з о і м"я здійснення кожної своєї в л а с н о і національної ідеї.

Життя йде вперед і нікому не спинити його розвиток. Те, що перестаріло, мусить вмерти і ніщо не допоможе його рятувати. І не треба. Родиться молоде, нове, революційне. Воно бореться на придушеному Сході проти більшовицької темної реакції, що прагне задавити Визвольну Революцію Народів.

Але даремні зусилля, бо "тільки божевільний або нікчемний може боротися проти революції".

До минулого немає повороту. Ми, українські націоналісти-революціонери йдемо вперед. За нами спаленими лавами весь народ. Доба нової Хмельниччини народжується на Україні. "Уже я доказав, об чім ніколи не мислив, і далі докажу те, що надумав: виб"ю з авіанької неволі у к р а і н с ь к и й народ... Тепер буду воювати за нашу православну віру. В цій війні допоможе мені вся чернь, по Ляблин, по Краків. І я від черні не відступлю, бо то наша права рука."

Не про вузько-козацькі справи думав Великий Гетьман, а про цілий народ, про всю націю, вже тоді намагався здійснити ідеї української народо-влади, що їх зараз на своїх прапорах носе український революційний націоналізм.

o-o-o-o-o-o-o

П. Карий

ДО РОБІТНИЧОГО ПИТАННЯ В ССР

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Маркс - лєнінські теоретики "суспільних наук" уложили й опрацювали теоретично - послідовну науку розвитку суспільства, яку окрестили власною назвою "історичний матеріалізм". В отій псевдонауці сталінські теоретики "доводять" що держава як відблиск суспільно - економічних відносин серед населення держави, спирається на керується тією класом, яка немовби є економічно найсильніша.

А тому, що капіталізм є економічно найсильніший, отже він і керує державами політично, тобто, або сам є у владі, або відсилає до неї своїх наймитів.

З другого - з боку, більшовицькі теоретики знову ж таки в "історичному матеріалізмові" опрацювали теорію, що керівником пролетарських революцій є робітничий клас, тобто пролетаріят.

Отже, по бодь шевицькому виходить, що коли влада в державі знаходиться в руках економічно-найсильнішої класи, - то пролетаріят під час "шовтневої революції", раптово став економічно найсильнішим.

Розглянемо це питання - чи дійсно воно так було?

Робітничий клас в бувшій царській Росії, як також і на Україні був позбавлений всіх політичних прав. Але тих же прав було позбавлено й українське селянство та інтелігенція. Окремі одиниці, які дісталися збігом обставин до "влади", в рахунок не беремо. Для нас цікавита є незалежна Москва найбільше гнобила, як гнобить і тепер, українську націю. Українське робітництво складало з себе однорідну масу, що працювала на виробництві 10-12 годин денно. Державний апарат стояв на захоті поміщиків, банкірів, фабрикантів і заводчиків, незалежно чи то були свої, чи чужинці. За царських часів середній робітник, середньої кваліфікації одержував до 40 карб. золотих на місяць, або до 400 карб. на рік.

Кожний робітник, давав підприємству чистого зиску 432 карб. золотом на рік, тобто на 108% перекривав свої заробітну платню. В четвертій державній думі депутатами було 4 робітники і ні одного селянина, не згадуючи ще про інтелігенцію, яку взагалі називали "розночинці". По теорії більшовиків "жовтнева пролетарська революція 1917 року" повалила капіталістичний устрій в царській Росії, а український народ, за допомогою "великого російського народу" одержав державність і незалежність в формі УССР. Ленін добре розумів, що головну небезпеку для імперіалістичної Росії, нехай і в формі ССРСР, являтимуть всі поневолені народи. Поневолені більшовиками народи в основній масі складаються з селянства й робітництва, які кожнохвилю можуть між собою порозумітися на ґрунті загальних економічних інтересів. Тож, головним завданням більшовицької партії стало надалі – перешкоджувати порозумінню робітництва й селянства. Звідси висовується теорія й міт пролетарської революції в Росії, контрреволюційности України-а гегемоном революції висовується робітничий клас, тобто пролетаріат. Щоб це більше закрутити робітництву розум – більшовицькі теоретики висували тезу, що "робітництво історично призначене й покликане" перебудувати весь світ на справедливих засадах, принцип яких "заложено" в радянській владі. Більшовицьке гасло "союз робітництва з селянством" переслідувало ціль, щоб робітництво урало собі в голову, що керівна ролля належить лише йому. Отже більшовики висовували робітництво як надградний чинник, а селянство – як підградний. Таким чином комуністична партія розраховувала посіяти ворожнечу поміж робітництвом і селянством. "Розділай і пануй" – засада більшовиків.

Більшовицька партія при поповненні своїх лав завжди зачиняла двері вступу до партії для селянства та інтелігенції. Можливо, що для робітництва це залишилась якась щілина, через яку можна було з великим лихом просунутись до партії. Але, взагалі вступ в партію був надзвичайно обмежений для всіх. Могли вступити лише вибранці – тобто на кого впаде від самої партії вибір. Хоч більшовицька ком-партія заявляла, що вона складається з пролетаріату, але пролетарського у неї нічого не має. Це є не що більше, як масть.

Переводячи час від часу пропагандивні компанії по прийманню до партії, як нпр. "ленінський набір, набір першої п'ятиліткі, набір задітників родина", партійна верхівка демонстративно цим пропагувала перед робітництвом усього світу, що немов би тільки одна ком-партія є оборонець і захисник прав' всього світового робітництва, що в тій країні, де робітництво /пролетаріат/ дійшло до державної влади і доручило її ком-партії /нпр. ССРСР/ – робоча класа керує цілковито життям країни, має державу працотних, ліквідувало експлуатацію та безправа і реалізує практично соціалістичну програму: Ленін в своїх теоретичних працях писав: "робоча класа дійсно, як представник всіх націй, всього живого й чесного веде за собою всі живі демократичні сили – трудящі маси, а в першу чергу переважачу більшість селянства, бо чи йде мова за землю, або мир, чи за хліб, або долю погнолених націй, чи інші які корінні питання революції – пролетаріат завжди цікавиться першим, та першим одібно розв'язує ці питання /Ленін, том XI. стор. 254/.

Тут, в цих словах ми бачимо, як хитро більшовики підступом підходять до робочої класи, щоб вилучити робітництво з середовища нації, прилепити йому загуміжковість, а самим завоввати для себе головні ведучі позиції і стати в авангарді влади.

Коли в 1930 – 1934 роках в середовищі робітничої класи ССРСР з'явилось і незвичайно загострилось масове невдоволення генеральною політикою партії, що до індустріалізації й колективізації країни та почулися надзвичайно різкі протести проти диктатури й терору партійно-кремлівської верхівки негайно ж уразувало, що селянство й робітництво між собою порозумілось і можуть, не чекаючи ні нащо, загальним виступом повалити радянську владу.

Розумючи себе партійні бонзи кремлівських заправда відшукують та витягають на світ з партійного архіву різні ухиля та опієкції, надаючи їм фарби контрреволюції. Всі ці "контрреволюційні" зони розкритикують, підпаляють, роздмухують, перекидають їх з партійних лав на безпартійні маси і розпочинають не лише партійну частку, але невідомий ще в історії тероризм всіх безпартійних мас.

У СПІЛЬНОМУ ПРОТИБОЛЬШЕВИЦЬКОМУ ФРОНТУ

ПОХІД ТИРАНІЇ ПРОТИ БОЛЬШЕВИЦЬКОГО ФРОНТУ

Погляньте на антибольшевицький, антикомуністичний фронт у цілому світі!
/закінчення/

Большевицтво - це вантатковий і своєрідний ворог. Він діє всюди, він - універсальна загроза. Антибольшевицький фронт боротьби існує всюди, на кожному кроці, в усьому світі, серед кожного народу, в рямцях якого Вам доведеться жити й працювати на хліб. Поборюючи большевицтво, комунізм у цій країні, де будете заробляти на своє життя, Ви тим самим боретеся за визволення з-під большевицтва своєї батьківщини.

Погляньте антибольшевицький, антикомуністичний фронт у всьому світі.

Будьте передовим загонем у боротьбі світового масштабу проти комунізму в США, Канаді, Аргентині, Франції, Англії, Бельгії. Ви можете боротися за державність свого народу, якщо Ви будете поборювати там большевицтво-комунізм. Боротьба проти комунізму - це боротьба за національне й соціальне визволення своєї батьківщини.

Пропагуйте серед народів усього світу ідеї нашої боротьби, нашої революції, визвольної революції народів, національно-політичної, соціальної й культурної. Казіть робітникам, селянам, інтелігентам народів, де зароблятимете на хліб, що таке большевицтво, чого він прагне, що він зробив з нашої рідної землі, що жде світ на випадок перемоги большевицтву.

Закажіть їх підтримувати нашу боротьбу, бо, як большевицтво розправиться з нашими визвольними змаганнями, і поляжуть наші борці, тоді вже ніщо не стоятиме на перешкоді до підбою світу, тоді, як меч Аттіли, спаде на світ кошмар большевицтва, як жива страшна дійсність.

Пам'ятайте, що не таємна дипломатія, а воля народних мас рішає сьогодні про хрестовий похід проти большевицтва. Чим скорше народні маси народів Заходу зрозуміють небезпеку большевицтва, тим швидше скінчиться Ваше нещастя.

Розкажіть усім, що наша основна мета, догма нашої боротьби - це суверенні, соборні, незалежні, демократичні, національні держави наших народів на руїнах російсько-большевицької імперії - тирани народів.

Розкажіть їм, що розгром російської імперії всіх видів, білої, червоної, біло-синьо-червоної, монархічної, комуністичної, демократичної, чи фашистської і остаточний розподіл її на суверенні, в етнографічних межах національні держави всіх поневолених російськими імперіалістами народів, з виключенням можливості будь-яких зв'язків з московським імперіалістичним центром - догма наших змагань. Російському народові прислужує право на його національну державу, але єдино, як усім іншим народам, в його етнографічних кордонах.

Геть з російської імперії всіх барв. Геть з Федераціями, конфедераціями, уніями з Російською Державою. Хай живуть усі вільні і всі рівні без огляду на чисельність, расу, народи всього світу.

Розкажіть Ви, робітникам, робітникам західних народів, Ви, селяни, - селянам, трудові інтелігенти - інтелігентам, Ви, студенти, - студентам, Ви, діти, - дітям, про думи й бажання наших народів, про їх титанічну, незрівнянну, героїчну боротьбу, що не має собі рівної в історії народів усіх часів, але яку ми ведемо десятиліттями проти найчорнішої реакції, яку знає людство, большевицтво-комунізму.

Скажіть їм, що ми, трудові народи, боремося за найпрогресивніший національний лад, де не буде ні народів-панів, ні народів-рабів, де не буде ні "панів" ні "хлопів" ні експлуататорів, ні експлуатованих,

ні буржуїв, ні пролетарів, ні визиску, ні гніту держави людини, чи людини людиною, ні державного соціалістичного, ні ліберального егоїстичного експлуататорського капіталізму, а будуть люди на землі. Абуде лад, будаваний трудовими народами на користь народніх мас, які самі безпосередньо переберуть владу - це єдину гарантію успіху всякої національної й соціальної революції - в свої тверді, справцьовані руки, які нікому кривди не заподіяли й не заподіють.

Свобода й справедливість, як універсальні ідеї для людей і народів всіх часів і культур, як вислів одвічних і незмінних прагнень, виписані й осв'ячені кров'ю найкращих синів і дочок наших народів на наших прапорах бойових.

Лад свободи й справедливости універсального масштабу ми проти - ставимо всесвітньому імперіалістичному советському ладові гніту й насилля.

Самостійні, соборні, ні від кого незалежні, національні, народо-доправні й народозладні держави всіх народів, не зв'язані між собою жодним імперіальним режимом, режимом насилля, - ми протиставимо Совзові Советських Соціалістичних Республік усього світу, що на ділі є лише завуальованою російською імперіалістичною великодержавою насилля й рабства.

Рабству ми протиставимо свободу, визискові експлуатації - соціально справедливість, національному поневоленню - національне визволення, самоозначення народів, національну свободу й міжнародню співпрацю, інтернаціоналізмові, що завжди стоїть на послугах імперіалізму - універсальний національний принцип організації світу, - червоному, брунатному й чорному більшовизмові, тоталітаризмові - свободу народів і свободу людини, - народозладу.

Того типу ідеї нам треба скріпляти в усьому світі, допомогти їх перемозі. Солідно нам усім треба піддержувати змагання кожного з наших народів, бо наша сила в нашій єдності й солідарності. Ми всі разом - непоборна сила, а кожен зокрема в час доби великодержав і світових імперій - незамітна одиниця.

Солідарно нам треба відгукуватися на події в рідних землях кожного з наших народів. Піддержувати акцію зовнішньо-політичну кожного нашого народу й вести спільну акцію в його обороні. Таким чином, у зв'язку з останніми подіями всі наші народи висловлюють свою солідарність і повну піддержку для дій національних кол воєнної: Угорщини, Болгарії, Румунії, Китаю, Греції, України, Польщі, Словаччини й всіх інших країн і народів, що на них тепер тисне московський імперіалізм.

Хай живуть: вільна національна демократична Угорщина, Болгарія, Румунія.

Хай живуть самостійні, соборні, ні від кого незалежні національно-демократичні держави всіх народів на руїнах російської імперії

Творіть у країнах своєї праці на чужині свої національні професійні союзи для захисту своїх соціальних, культурних і національних інтересів. Піддержуйте ті професійні союзи даної країни-працевдавця, які верожі комунізмові.

Хай живе справедливий й соціально-політичний лад у наших державах на користь народніх мас.

Свободолюбні народи й люди всього світу, єднайтеся в боротьбі проти більшовизму за свободу народів і людини.

Комітет
Антибільшовицького Базоку
Народів /АБН/

УКРАЇНЦІ! ПАМ'ЯТАЙТЕ ПРО СВОЄ РЕВОЛЮЦІЙНЕ ПІДПЛАЧІ! ВОНО БОРЕТЬСЯ ЗА ПАРТІЮ ВСЬОГО УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ. ДОПОМОГА ТЕ ТОМУ ВСІМ ЧИМ ТІЛЬКИ МОЖЕТИ.
ЗЕРО! НА БОРОТЬБА УКРАЇНСЬКОЇ ПОВОТАНСЬКОЇ АРМІЇ ВРЯТУВАЛА ЛЮДЕЙ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ В ДРУГІЙ СВІТОВІЙ ВІЙНІ ТА ВИПИСАЛА КЛЮЧЕВЕ ІЇ ПРАВО НА ВОЛЮ І НЕЗАЛЕЖНІСТЬ.

/З наказу КП СРН /

СТАРА МЕЛЬБОДІЯ "ЄДИНО-НЕДІЛИМЦІВ"

Неодноразово висвітлюється на сторінках нашої преси не лише про більшовиків, але і про тих робітників, що ведуть шпурту організовану боротьбу за кордоном хоч і проти більшовиків, але за майбутню "єдино-неділиму" Росію. Для нас, українців обаятно, чи буде Росія "єдино-неділимая" з більшовиками чи без них, все одно вона, як "єдино-неділимая" залишиться російською імперією. Доти, доки Росія, не буде розчленована на національні держави зараз утриманих народів, вона буде нічим іншим як імперіалістичною тюрмою народів.

Щоб не бути в тій справі голословним, дамо слово самим російцям. В своїй пресі, вони немов би зовуть проти більшовицтву і імперіалізму, обіцяють всім народам в "майбутній" Росії золоті гори і намагаються доказати світові, що Росія може існувати лише як "многонациональное государство". Ось ко пише визначний російський біологгардієць А. Байкалов, що очолює "єдинонеділимаческий рух" російської еміграції в Бельгії. В журналі "Часовой" ч. 288 в статті п. н. "Росія как государство-нація" читаємо: "Ми російцями з певним правом можемо віднести народження нашої нації, на тисячу років назад, коли жив Володимир Святий. Російська держава-нація /автор під терміном "держава-нація" коває всі поневолені Росією нації/, обринулась за книжку Володимира Великого, а ще за Ярослава Мудрого, розуміння про руську землю, як про відчину і батьківщину, як про символ культурно-національної єдності, твердо і на віки зміцнило в народній свідомості". Так для збереження себе як імперії, російцями крадуть українську культуру і історію, не вагаючись при цьому приховувати собі славу минувшину української київської держави на чолі з князями В. Великим і Я. Мудрим.

"Земля скількить, навіть досить культурних і освічених людей" - пише далі Байкалов - "мають зовсім хибну уяву і розуміння що є таке нація і національність. Ми знаємо багато національностей, які не творили націй. Ми знаємо також нації, які складаються з багатьох національностей. Нап. в російській нації окрім слов'янських елементів не тяжко визначити варязькі, фінські, туранські, іранські і тюркські елементи. Ані етнографічна, ані мовна єдність, ні рабовіть чи племінність не є необхідним атрибутом нації. Для створення держави-нації, потрібно дві головних умов: загальна духовна культура і загальна державність".

Ми не даємо до писанини Байкалова своїх коментарів, бо це зайве. Хто читає ці радки, то зразу бачить кули і до чого тягне Байкалов, а саме до "майбутньої" біологгардійської "єдино-неділимой" російської імперії, яка для утриманих нею народів мала б творити "націю-державу".

"...Дуже є помилково" - пише Байкалов - "коли російську культуру рахують лише слов'янською та думають, що її творили тільки одні великороси. Російська культура - сума багатьох складників! Тут Байкалов признався, про "базу складників" російської культури, ми українці переконались ще тоді коли москвичи насильно грабували і крали наші культурні здобутки, та обдаровували нас "культурою" Боголюбських, Догоружих, Петрів і Катерин. Але слушаймо даліше розумовань Байкалова: "Могутня і багатогранныя російська національна культура, частинно асимілювала культурні традиції окремих народностей, частинно підкорила їх своїм впливом /читай - поневолила/ - спалила всі нації Росії в єдину державу-націю... Нині багато злих, неосвічених людей, хакраїв і фальсифікаторів говорять що Росія має традиційний російський імперіалізм. Розширення російської держави було якимсь стихійним, а не передбаченим якимсь раніше обміркованими планами. Наш великий російський історик В. С. Ключевський /такий імперіаліст як Байкалов/ справедливо писав, що захоплення і опановання тереторій здійснювалось зовсім стихійно, без всякого підготованого плану зупереч урядові. Ось цілденні області Європейської Росії, все Подніпров'я, Каспійські Землі, Кавказ, Сибір, Аляска, Північна Каліфорнія, Гавайські острови, Амур, Приамор'я, частини Серуної Азії були приєднані до Росії силами і кров'ю її народу. Не правда потім уряд мусів анексувати Гавайські острови, та опустити Північну Каліфорнію і продати Аляску... А приєднання Криму і підбиття Кавказу сталося після довгих років боротьби з турками!"

Як бачимо все за самим Байкаловим і Ключевським, як то "стихійно" творилась російська "нація-державна". Зона немов би то не хотіла чужих земель, але все відбувалось "проти" її волі і так "стихійно" захопила Крим, підкорила Кавказ, окупувала і пограбувала Україну і цілий ряд інших народів.

В останній війні хорвати не воювали ні за Гітлера ні за Муссоліні ні також не воювали вони проти західних демократів, тільки воювали вони проти імперіалістичних агресорів, які хотіли, щоб хорватія і надалше залишалася їхньою колонією. Понад п'ятьсот тисяч погиблих хорватів, які в обороні своєї батьківщини полягли, є яким доказом перед цілим світом, що хорвати радше згинуть чим погодяться жити під расистсько-імперіалістичним чи комуністичним насиллям. В часі першої Югославії падував так расизм і імперіалізм і то страшнішим чим в самі Німеччині Гітлера, ясно дивлячись з хорватської точки зору. — В Німеччині падував німецьким диктаторським режим над німецьким народом, в Югославії знову ж падували великосербські імперіалісти над п'яти народами і намагалися вони народи ці поробити сербами. Щоби це досягнути, вимордували вони тисячі хорватських патріотів, не визнавали навіть мови — "Хорвати", заборонили живити хорватську мову і хорватський прапор. А ми хорвати не хотіли нічим іншим бути, як тільки тим, чим ми були. Хотіли ми прямо лишитись хорватами і європейцями, бо були ми такими ще від 7-го століття. Тому саме так завяло воювали хорвати проти комуністів і від 1941р. по сьогодні далше безперервно воюють проти цієї ганьби модерного людства. Без посередньо по закінченні війни, частина хорватських воєнків поділася в хорватські ліси і там воюють далше проти безбожного комунізму. Знамі є вони під назвою "кріварі" і кожний хорват є гордий за них. Оставші при житті і розкинені сьогодні майже по всіх країнах світу, хорвати є згідні, в рішучості своїй, боротьбу за звільнення хорватської держави вести до остаточного кінця. Уважають вони себе товаришами воєнних і переслідуваних хорватів у батьківщині і жодні махінації, внутрішніх чи зовнішніх ворогів, не є спроможні змінити волю хорватської еміграції. Жити і вмерти тільки для хорватської держави. Воля ця, хорватської еміграції визналась повністю і ясно на хорватським з'їзді /Трватські Сабор/ в Чікаго 27 лютого 1949р. В дні цьому заявили американські хорвати /приблизно 1 міл./ перед цілим світом, що вестимуть безкомпромісову боротьбу проти комунізму в Америці і рівночасно заявили, що працевтимають для виборення Самостійної і Суверенної Хорватської Держави. На з'їзді цей прислали привітти і запевнення солідарності всі хорватські з'єднання з європейських і заморських країн, так, що з'їзд цей був дійсним, найбільшим всієї хорватської еміграції. Не признало цього з'їзду тільки декілька політичних спекулянтів, які ще вчора спів працювали з хорватськими ворогами і які тепер в кампанії проти з'їзду поділились з комуністами. Так врешті тріє цей воєнний чирак і не буде він більше затривати боротьби хорватської еміграції. Важним є надмінити, що президент Трумен прислав своє поздоровлення цьому з'їздові, що являється великим політичним всім хорватським ворогам. Хорвати, живучі в Англії, в своїй великій більшості заступають ті самі принципи, що їх виголосило на згаданому хорватському з'їзді. Ми переконані, що вже скоро хорвати створять своє власне національне представництво, бо по тому слабійшій вже немає для того жодних перешкод. При тому не важна є якась партія чи особа. Хорватська націоналістична і демократична свідомість знайде ще відповідних патріотів, які гідні будуть репрезентувати волю хорватського народу перед світом. Не входять тут в рахунок всі ті, які саботують чи непризнають важности хорватського з'їзду. Хорватські герої полягли не для амбіції кого небудь і хорватська еміграція терпить і мучиться не для того, щоб використовувати це хтось для власної реклами. Хорватська еміграція і хорватський народ знає чому він терпить і воле і знає до остаточної мети цієї боротьби. буде досягнена. Для досягнення цієї мети хорвати хотять пов'язатись зі всіми, воєнними проти комунізму, народами, а в першу чергу з тими, які в рідному краю боротьбу ведуть. Ми хорвати боримось за вільну і єдину Європу, але в першу чергу ми боримось за вільну незалежну і демократичну Хорватію. Ми б'ємось в рівній мірі всім поневоденим народам Європи вали і державної незможности, без чого не можна навіть думати про вільну Європу, там більше про європейський мир.

"Свободу, рівність візьмуть тільки сильні народи. Тільки ті, що не бояться боротьби, що свою свободу скроплять кров'ю ворогів своїх". Боротьба за державу — боротьба за життя".

Микола Міхновський

під сучасну пору лежать на українській еміграції. Коли брати під увагу терен на якому живемо і творимо своє суспільно-громадське життя, то він у великій мірі відрізняється від інших теренів де ми рівнозтворили й творимо організовану спільноту. Находимося в опітовому політичному центрі, в країні якої громадянство сперше зустрічається з українцями як націям, як жертвами політичної системи охидної диктатури. Треба багато такту, розуму, ідейності і інтенсивної праці, щоб українське громадянство у Великобританії досягнуло належний рівень свого національного "Я", гідно зарекоментувало український нарід як націям та було речником ідеї визволення України з чужого ярма. Для досягнення таких цілей є необхідні такі організаційні форми, в яких було б об'єднане все українське суспільство без різниці на територіальне

й релігійне походження. Базов для такого об'єднання були і є суспільно-громадські установи. Союз Українців у В.Британії, який має за собою кілька років праці, та здобув собі належне становище, є якраз одною з цих суспільно-громадських установ які крім практичної допомогової цілі, рівночасно сповняють роль репрезентанта української суспільності перед господарями даної країни. У зв'язку з відомими подіями, небом негромадської роботи групи п. Панчука, рівновага українського суспільно-громадського життя у Великобританії дещо захитана. Дехто твердить навіть що українське суспільство у В.Британії переживає кризу. Такі погляди висловлює рівнож одинок газета що виходить на цьому терені - "У.Д.". Чи такі твердження відповідають правді, чи ні - то все одно, вони тривожать наше суспільство та є глибоким ударом для него. Коли відносності місцевого українського громадянства переживає кризу, то обов'язком нас всіх, а особливо цих які називають себе провідом чи і н т е л і г е н ц і є в, приступити негайно до оздоровлення існуючих відносин, але тільки при допомозі таких середників, які будуть лікували, а не бивали та не заражували цією хворобою інших. Але є і інші означення, які вказують що пацієнт не хворий, але "лікарі" стараються шкочити в него цю хворобу, якою самі вже заражені. Інакше: кризи серед місцевого українського суспільства немає, але вона є серед "провідних кругів" деяких груп й одиниць які нарушили закони гієрархії верностей і свої персональні справи поставили перед загальними а партійні перед національними. З них забракло рівноваги, спитати власного сумління: чи оце що я хочу, чи що мені поручть робити в ім'я персональних чи групових справ й інтересів, не протирічить українському національному інтересові? І коли б так була зробила своголішня "опозиція" на чолі з пп. Панчуком і Сахном, не була б захитана рівновага нашого суспільно-громадського життя. З боку "опозиції" чуємо знова що іншого: хвороб є "темна маса" що творить цю "темну силу" бандерівської більшої і ці вони як "сміттєвий баласт найнижшого гатунку відкидають геть...". Все само кинення такої обиди, на переважущу більшість українського громадянства, що не як "сміттєвий баласт" опинилося на чужині, але в таких же самих політичних мотивах як і ця "вибрана раса" що очолила опозицію, говорить ясно, хто є хворий на манір відносин над "масов" і де відбувається дійсний морально-пожічний розклад та поветає криза.

Щоб не бути голословним, пригляньмося суспільно-громадському й культурному житті, що його проявляє організоване наше суспільство на терені Великобританії, організоване в СУБ-і, СУМ-і, Пласті та СУЖ. Тут наведемо деякі приклади культурно-освітньої праці нашого суспільства за квітень - травень. З цього часу, курси англійської мови відбувалися в 68 осередках; організованих св'ят Христового Воскресення на яких були присутні й чужинці було 49; св'ят Чорноморської Флоти - 72; діючих самобітніх гуртків - 47; голосних читань на теми політичного й внутрішньо-українського характеру - 39; Академій в честь Петлюри й Коновальця - 54, з того в сімох осередках Академії мали протестаційний характер а рівнож в багатьох осередках вони ційно відбувались. Крім цього діяли хороші, драматичні, спортові гуртки. Занотована діяльність й подані цифри є далеко не повні, але надзвичайно символічні. Коли взяти під увагу, що ця активна праця доконувана українськими робітниками, які по цілоденній праці в фабричних заводах, на сільсько-господарствах, в шахтах і т.п. знаходять вечером час і добру волю зайнятися безкорисно суспільно-громадським й культурно-освітнім працев, то про яку кризу йде мова? Коли б панова в "опозиції", вели під увагу всі суспільні, трудові й жертвенні цінності що їх вкладає українське громадянство, то зрозуміли б, що вони далеко цінніші і їх далеко важче виконати, як написати "обіжники" чи видати "Бюлетень" та закликати обіжнотувати СУБ. Де порушено порядок гієрархії національних інтересів, і хто потрап в духову кризу - не трудно відповісти...

Н. Б. О. П. О. З. И. Ц. І. Я. А. Д. И. В. Е. Р. С. І. Я. С. А.

Перед нами трета чиноло т.з. "Видлетеня Українського Бюро" до його видає опозиція на чолі з пп. Панчуком і Сахно. Перегнали вони його зміст, повстає здивовання і враження що Вам попала до рук якась советська циклостелева брошура, редегована на наказ політрука чи енкаведиста так, щоб своїм змістом викликати серед українського загалу пригноблення, похичіно-моральну кризу і зневіру в життєздатність, організованість і єдність українського суспільно-громадського життя. Лишається враження що видавцем і автором "Видлетеня" залежить як раз на цьому, щоб не допустити до оздоровлення існуючих відносин між українським громадянством, щоб засудити згори на невдачі всякі спроби в цьому напрямку, та знеохотити всіх людей доброї волі в яких проявляється тяга до єдиного організованого життя в Союзі Українців у В. Британії. Такий характер має передовсім стаття п. Сахна п.н. "Опозиція чи Українське Бюро". Згаданий автор, при допомозі свого словесного багажу, вживаючи "найдемократичніших" термінів, обурюється на всіх тих, що називають т.з. "Українське Бюро" опозицією та закликають до спільної співпраці в рамках СУБ-у. Він гнівається на тих, що запитують або пишуть в справі опозиції і дивується як можна вимагати від т.з. "Українського Бюро", щоб воно ліквідувалося та в рамках СУБ-у творило конструктивну опозицію. "Уявімо;" - пише п. Сахно - "що сказало б членство /"Укр. Бюро - ред./ такому своєму проводові?!" Тому поворот опозиції до СУБ-у - чи точніше - за вживанням терміном п. Сахна; поворот до "спільного котьолка" це означало б загнати опозицію назад "в спільний казан штучного місива"... Характеристичним є, що сьогодні СУБ для п. Сахна є нічим іншим тільки... "спільним котьолком", тому мимоволі насуваються застереження чим був СУБ для п. Сахна в минулому році коли то він був організаційним референтом та рівночасно "цікавився" фінансовими плянами та практикою фінансової господарки СУБ? Минулорічні результати фінансової господарки СУБ-у є відомі, цікаво було б знати, яке є зараз відношення п. Сахна до фінансової "господарки" т.з. "Укр. Бюро" і яку назву для него приготував п. Сахно на наступний рік?

Згаданий автор цілим темпераментом й прихотрастям своєї партійної думи, "аналізує" процес суспільно-громадського життя, з якого зродилося "Українське Бюро". Він полемізує не тільки з противниками "Укр. Бюро" але рівно з його прихильниками й однодумцями, які однак хотіли б бачити т.з. "УБ" як конструктивну опозицію на засадах громадського правопорядку. Передовсім автор параконна до "УД" не є жодною опозицією, а це є "незоровані українці" яким "за роки еміграції накинцла штучна і забріхана спекуляція на єдності" і вони хочуть "організуватися в єдиної організації". Бо вони як "меншість позбавлені були елементарного права члена СУБ-у... німк не могли проголосувати свого делегата - бо його більшість переголосує" і щоб не підкоритися більшості вони "зорганізувалися в нових формах". Так розуміють демократія любители голосних кличів "фрза і по їх думці демократія кінчується з хвилиною як їх усувається від влади... Якщо п. Сахно так пише з "сактичних мотивів" то робить кривду собі й своїм однодумцям, бо викривляє їх як елемент деструктивний, сліпий в своїх прихотрастях і не здібний до творення конструктивного національного життя в рамках української спільноти на засадах правопорядку. Коли однак п. Сахно проповідує свої "тези" в руках на серці, то або не добачує саморобничих наслідків цих "тез" або, свідомо голосить розкладницькі й деморалізуючі "тези" на шкоду українській справі а корчить вераєм агентуром. Всі пропонувані ним "тези" по мали б дати "нові конструкції, матеріал і форми нашого зорганізованого життя" для меншості яка самочинно зміцнювала себе з громадського правопорядку, змагають до злишення більшості, яку називає п. Сахно "темною силою" збоку, таким чином "зипиють" лістаї на шкірі нашого еміграційного тіла. Отже відкидаючи сліпий об'єднаний центр суспільно-громадського життя, ударюючи ширі і усильні намагання націоналістичного руху й здорових широким народних мас до консолідації всіх творчих й конструктивних сил, п. Сахно викazuje незрілість й дурство-зорість своєї групи, яка не хоче чи не може цінити українських народних мас, їх волі й бажань і зводжує себе на підлохиту ізоляцію від них, тим самим свавідчує непридатність й банкруство своїх концепцій. Ударюючи ділосну "незобріхану єдність" автор шипляє розухваленість, малопартійних й зіпсутих елементів.

"Прогресивність" п. Сахна, об'єднує всі духові надбання української еміграції; на його думку "старі форми українського громадського життя на еміграції вносили багато фальші і анархії", тому треба "реорганізувати дійсно рушити вперед". Як в практиці виглядає "реорганізація" і похід "вперед" групи п. Сахна й п. Панчука ми переконалися на цьому терені. Це по українське громадянство осягло роками, завдяки своїй жертвенності і трудом, зараз плачується й руйнується людьми, які намагаються узурпувати собі право "вічного керівництва", або право деверсії що впливає з їх деструктивного амбіціонерства. І коли згадані елементи, в ім'я своїх персональних й партійних цілей, відмовляються від становища конструктивної опозиції і піддаються оліному гонюві ширення розбрату, ненависті й анархії, зловживаючи для цих цілей назви політичних і громадських установ, тоді стає ясно, що це не є опозиція а деверсію! Якщо видавці і автори "Вилетена" відкидають одноцілість і об'єднання суспільно-громадського життя, то для українського громадянства остається тільки одно: змішувати з поміж себе диверсантів і понад голови цього свироліного елемента, концентруватися на широкій суспільно-громадській платформі на якій побудовані СУВ.

Закінчуючи свою статтю, п. Сахно вже зовсім не панує над собою і в конкретній суперечці логіці та інтересів новоствореного т.з. "Українського Бюро" він розоблачує аномальний стан "провідників" цієї розколюючої групи. Неначе на доказ фальшивої гри даного середовища, п. Сахно заявляє: "Якщо нас закликають не бити по фундаментах самої організації СУВ-у, то це зайві клопоти, бо членство "Українського Бюро" в своїх потребах і стремліннях давно переросло СУВ! Значить, що шкода старань і закликів, СУВ їм не потрібний, вони його переросли і тепер остається тільки одно: за велику ціну зліквідувати СУВ. Чи "стремління" п. Сахна поділяє українське громадянство покаже час, зараз поки що, нам приходится отвердити цей аномальний стан диверсантів які відсепаровують себе від загалу українського громадянства.

Подібно як стаття п. Сахна, так ціле число згаданого "Вилетена" має характер безпринципної й безсоромної гри, фальсифікації правди та зводиться до гострого й брутального виступу проти революційно-визвольного руху, очолюваного ОУНР. Суспільно-громадські справи використані тут тільки як підложка до паралізування визвольно-революційних дій і провокування українського громадянства до знаходження в одноцілім самостійницьким фронті. Мовний лексикон, яким користуються автори "Вилетена" багатий, але... не український. І це власне здержує нас від полеміки з його видавцями й авторами. Стає ясно: між нами немає спільної української мови, вони змішують неукраїнських а чужих запозичених мовних термінів, з якими нам вже доводилось зустрічатися в різних гітлерівських та більшовицьких брошурах, листівках й закликах звернених проти українських націоналістичних революціонерів. Тими самими методами й аргументами, поборювано й поборюється на різних землях український революційно-визвольний фронт: ОУНР, УПА й УГВР. Різниця тільки в цьому, що там підписані різні "обергрупшпіндлері", "гобітскамісари", чи політруки й енкаведисти, а тут хто інший...

Ми були і завжди готові, на сторінках "В.Ш." обговорити певні справи й проблеми, що виникають між нами й нашими противниками ідеологічні і політичні розбіжності, щоб знайти спільний знаменник, передовсім на платформі суспільно-громадського життя. Але це було б можливим тільки тоді, коли б обосторення полеміка була об'єктивною, глибоко-обдуманною та побудованою на морально-етичних українських засадах. "Вилетень" писаний зовсім іншою мовою, там домінує зовсім інший мовний лексикон, змішані неукраїнські терміни та віє чужим ворожим духом... Тому полеміка тут зайва, ми її не можемо вести, бо в нас немає пл. Сахнів, В.В. і їм под. щоб могли загворити до них "їхньою мовою"...

В.Х.

-o-o-o-o-o-o-o-

П Р И К Л А Д " Д Е М О К Р А Т І Я "

До "найдемократичнішою" побудованою на "засадах правопорядку" діяльності п. Панчука і його т.з. "Українського Бюро", належить т.з. "Перший З'їзд Українців-Вільковиків у В.Британії" що відбувся 13-го травня б.р. В короткому репортажі про цей "з'їзд", що поміщений в "Вилетени Українське Бюро" помімо "патріотичних" й "розчулених" слів, надалось авторові закрити духової вбогості, ідейної порожнечі і тоталітарних методів аранжерів цього негромадського "законопированого з'їзду".

Читачи цей репортаж, неначе на екрані, пересувають перед очима такі "демократичні" фрагменти: "Одноголосно" обрано голову з "У-аду; під "загальні оплески" обирається почесна президія... Привітти/!/, промови і ... "гучні оплески" кінцевих слів промови/віршика/ п. сот. Панчука. І знову; "одноголосно" схвалено статут; "одноголосно" обрано керівні органи і на зміну... "оплески" якими зитас з "Уад обрання почесним членом "совзу" сот. Панчука. На кінець ще "одноголосно" схвалення привітти і звернення до всіх українців б. воєнків у В. Британії "масово вступати до новоствореної комбатантської організації".

Людних "спротивів", сугестій, поправок, конкуренцій у виборі керівних органів, все пройшло "одноголосно" і "благополучно" зовсім за взірцем охидної "демократії". Приблизно 80 наwerbованих осіб, разом з аранжерами цього "з"Уаду" неправдо привоїли собі право назватися "з"Уадом українців-воєнків" і вибравши з поміж себе "керівні органи" дійсно тоді звертають до б. українських воєнків зі "зверненням" і закликом вступати в члени цієї самозванчої групи. Характеристичним є факт, що в проводі цього "Т-ва Українських-Воєнків у В. Британії" немає ні одного представника з націоналістичного середовища і навіть представник (УН-солідаристів вважав за доцільне /пор. Бариський/ заявити що "залишається на зібранні не як учасник, а тільки як спостерігач". На з"Уад не запрошено і не повідомлено "Підготовчу Комісію для скликання Установчого З"Уаду Організації Українських Комбатантів у В. Британії" що складається зі старшин-ініціаторів з Української Дивізії. Рівно з "Уад організувався поза відомим заступником голови "Тимчасової Управи Т-ва Укр. Воєнків у В. Британії" маї. Нагнибіди, та секретаря цього Т-ва хор. В. Гузар. Сам з"Уад відбувся в таємниці від загалу воєнства і взяв в ньому участь тільки "бажани" за спеціальним запрошенням особи. З випадкову скількість старшин і стрільців що довідалися про цей з"Уад і хотіли взяти в ньому участь не впущено на зал з уваги на... брак запрошень. На запит хор. Дорошівського, на основі якого принципу скликано з"Уад і запрошено учасників, пор. Опаренко відповів що на основі "порозумінь комбатантських організацій" а запрошення висилалося тільки для такої кількості, щоб можна їх було помістити в залі... В Лондоні, де можна знайти залі для приміщення кілька тисяч осіб пор. Опаренко не посоромився говорити такі абсурдальні речі. Хор. Гузар, не отримав від Предсідника зборів і пор. Опаренка, дозволу вносити заяву в зв'язку з неформальною підготовкою і характером з"Уаду. З"Уад, буди то відбувся за ініціативою комісії зложеної з трьох комбатантських груп. Пригляньмося ближче повноважностям та правозильності мандатів представників які виступали від імені цих груп. Від "Тимчасової Управи Т-ва б. українських воєнків у В. Британії" був тільки пор. Опаренко, за не нічого спільного з цим з"Уадом не мали члени цієї Управи: маї. Нагнибіда й хор. Гузар. Кого репрезентував пор. Опаренко? Єдині воєнки українці, що їх міг репрезентувати пор. Опаренко, це є б. члени польської армії, але майже ніхто з них крім пор. Опаренка й пор. Сельського не належав до згаданого Товариства. Рівно ж п. Опаренко, як поручник польської армії і член аспірованого поляками т. з. "манденморца", ніколи не був і не є репрезентатом цієї частини українських воєнків, що змушені обставинами находилися в частинах польської еміграційної армії. Тому пор. Опаренка треба зараховувати як одиниць-учасника а не як представника якої частини українського воєнства. Друга група, цебто "Управа Совзу Українських Ветеранів" складалася тільки з сот. Панчука, а фактично "СВВ" існує і діє не на території Великої Британії а в Канаді. Репрезентація "СВВ" сот. Панчуком, є нічим іншим як самовільним призначенням собі мандатів від нікого недержаних. Це є відома цинічна практика п. Панчука, що без відомих товариств чи установ, він неодноразово покликається на "порозуміння" і "згоду" таких чи інших установ, покладаючи на це, що громадянство найірно повірить йому, а дані установи про це недовідаються. Так було між іншим із творенням т. з. "Українського Бюро", коли він твердив що творить його в порозумінні з КУК-ом /в Канаді/, а фактично КУК досі не знає до цього "ВА" жодного станова.

Третя група, що її репрезентував інж. Титаренко т. з. "Українська Національна Гвардія", є слава з цього що створилася на території Німеччини, як протиставлення до УНА, і мала заступити деяким партійним групам їх "збройну силу". На території В. Британії вона взагалі не існує, як рівно ж на території Німеччини крім гуртка партійних одиниць, вона біля нікого не об'єднує. Так представляється лівоє обличчя т. з. "Першого З"Уаду Українців-Воєнків у В. Британії" і так виглядає "де-

Бою, залишив пам'ятть мужнього повстанця, що зміг з'єднати собі своїх відвагов та дружність не тільки воїнство УПА, але й всіх, з ким зустрічався в житті чи роботі.

3. Смерть сл. п. Калини

Друг Калина - ур. 1916 р. в с. Медвежа, Дрогобицького р-ну, член ОУН від 1940 р. З другою більшовицькою окупацією в 1944 р. призначений районним військовиком, знав в лютому 1945 р. в с. Медвежа героїською смертю, дострілявшись разом з стрільцем Терлецьким, в безвихідному становищі. Тіло їх згоріло в хаті, де їх заскочили більшовики.

4. Смерть в. д. п. р. о. в. сл. п. д. Цяпки

Сл. п. д. Цяпка ур. 1921 р. в селі Дорохів, Дублянського району, член ОУН від 1942 р. З березні 1945 р. в с. Дорохів в часі великих облас, загинув героїсько в боротьбі з більшовицькими посіпаками.

5. Смерть сл. п. д. Перуна

Д. Перун ур. 1921 р. в с. Луна Дублянського району, член ОУН від 1942 р., від 1944 р. займав пост рай. реф. СВ. З лютому 1945 р. в селі Луці наскочили його більшовики разом з стрільцем Нивом. Повстанці героїсько відбивалися, а коли стали ранені дострілялись в власних пістоль.

6. Смерть сл. п. д. Оксани

Д. Оксана, ур. 1926 р. в с. Дорохів Дублянського району, член ОУН від 1944 р. Останньо була районною референткою УЧУ. З квітні 1946 р. в великій обласі впала героїською смертю від кулі сталінських опричників. Тіло її, бандити кинули до каналу.

7. Смерть сл. п. д. Бистрого

Д. Бистрий ур. 1924 р. в с. Медвежа Дрог. району, член ОУН від 1942 р. сповняв обов'язки районного господарчого. З липні 1946 р. Бистрий найшов на більшовицьку заставу і загинув від більшовицької кулі. Тіло д. Бистрого більшовики повисили, обдерли з одяку, коло сіль-ради а по кількох днях казали похоронити.

8. Смерть сл. п. д. Дива. Олесь, Ппак

Вечером 6 лист. - 1946 р.

Дд. Дир /заступник надрайонного господарника/, Олесь /референт пропаганди на міфські й робітничі осередки/, і Ппак /стр. окр. Провідника на міфські та робітничі осередки/, заквартирували в селі Трусківцях. З двох сусідніх хатах заквартирувало також дві групи повстанців.

7 лист. - 46 р.

Більшовики за вночі обступили хату, де квартирували дд. Стріла, Степан й Явір і по двогодинному бою, коли всі три впали героїською смертю, почали загальну перевірку в селі. Серед метушні дд. Дир, Олесь і Ппак перебрались в цивільне одіння та залишивши довгу зброю в хаті, лише з пістольми та гранатами проскочили насливо крізь більшовицькі застави в центр села і заквартирували в будинку почти на стриху.

8 лист. - 46 р.

Більшовики перевели перевірку села, але пошту залишили неперевіреною

9 лист. - 46 р.

Набудь за доносом совітки до мешкає на пошті, - більшовики обступили поштовою будинок і обстріляли кулеметним вогнем. Повстанці прорватись не могли з огляду на відсутність довгої зброї /мали лише дві пістолі з обмеженою кількістю набоїв та кілька гранат/, та сильну облогу /за інформаціями д. Яковенка - більшовиків було около 2-вох сотень з шістьма кулеметами/, боронивсь тільки пів години. Дд. Олесь і Ппак пострілялись, а д. Дир розірвався гранатами. Смертельно ранений д. Дир жив ще кілька годин, а 7 більшовицьких лікарів старались залервати його при житті, щоб роздобути "язенка". Однак д. Дир завзяв більшовиком що школа його рятувати, бо він і так їм нічого не скаже, а на місце нас трьох - сказав д. Дир - отамо три тисячі народних месників. Тіла вбитих більшовики копали та зникались по вітрякки над ними.

9. Смерть дд. Стріла, Степана, Явора

Згадані стрільці були з пошту надрайонного господарника. Дд. 7 листопа. - 46 р. в часі великих облас в Трусківці, відбиваючись понад дві години, вбивши трьох більшовицьких бандитів, а двох ранили, згинаючи героїською смертю, добиваючись раненими з власних пістоль.

Ю. С м е р т ь с.п.д. Соловія.

7. XI. 46р.

Друг Соловій заквартирував разом з д. Голубом і д.А. в селі Трускавець Дрогоб.р-ну. На сусідку хату, де квартирували наші повстанці, наскочили енкаведисти. Повстаці відбивалися мужньо та згинули в нерівному бою. В часі бою д. Соловій, Голуб і д. А. перебрались по цивільному і зі зброєю непомітно яром пройшли під ліс. Там натрапили на большевицьку заставу, большевики однак думали, що це цивільні, тому їх пропустили близько до себе, та закликали їх, щоб прибули до них. Повстанці відкрили до них зейчас огонь та пробались крізь большевиків. В бою важко ранений друг Соловій заляг і відбивався, чим дав змогу та просив друзів, щоб вони відступили в ліс, бо йому життя і так не буде. В дальшому бою д. Соловій загинув героїською смертю.

II. С м е р т ь с.п.д. Богуслава /Василя/.

Друг Богуслав - довголіній член ОУН своєю незвичайною ідейністю здобув глибоку пошану та любов серед всіх підпільників та широких мас. Як тереновий провідник Дрогобицького р-ну загинув героїською смертю з рук большевицького окупанта 18 лютого 1947 р. в с. Трускавці, Дрогоб. р-ну.

12. С м е р т ь с.п.д. О р л а.

Д. Орел член ОУН б. масовий пропагандист, б. спец-боївках, б. керівник РОП-у "Загін" застрелений 5 березня 47р. в с. Коляці, мужньо відбивався цілу годину а видячи безвихідне становище дострілявся з власної пістоли.

13. С м е р т ь с.п.д. Н а д і і С і р к а.

5. III. 1947р.

в с. Коляці Дрогоб. р-ну застрелені большевицькими бандитами відбивалися довгий час, а коли було безвихідне становище, покинули своє життя з власної пістоли. Д. Надя, за час своєї праці, як машиністка РОП-у в революційному підпіллі виказалась незвичайно активною. В ній район поніс страту одної з крадих підпіляток на цьому терені.

Д. сірко - один з найкращих підпільників, улюблений так своїми друзями, зверхниками та громадянством залишив по собі, як збір жовніра української національної революції.

14. С м е р т ь с.п.д. О р е с т а. /Ткаря/.

Д. Орест ур. 1923 р. в с. Вільче мединецького р-ну, абсолюент гімназії, надрайоновий провідник Дрогобиччини, б. ррп., б. РН. внаслідок ОУН, б. суміжний відділу УПА під ком. Вікторії в ранзі ст. містуня, абсолюент старшинської школи ком. поляг в часі великих трудних обстав застрелений в кривці, у безхідному становищі покінчив зі своїм життям, застрелюючись з власної пістоли. Разом з ним згинули: ком. во сотник Богдан, кадр. господарчий д. сумний, ррп. провідник Дрогобицького р-ну Віктор, ррп. д. текстар, заступник Кого д. Знак, машиністка РОП-у д. Леся, мушкетер господарчий д. Яценко і одинцарильний.

По відкритті кривки большевики вивели українських повстанців щоб здались, але у відповідь почули, що сталінським бандатам українські повстанці не здають. Посипались оклади, "смерть сталіну", "смерть його жінці", кляді і партії і при відопівуванні "Не маєш права Україна" засипали їх сталінські бандасти гранатами. у цій безвихідній ситуації всі вже ранені дострілялись власними пістолами.

В ИЗВОЛЬНИЙ ПЛЯХ

Суспільно-політичний місячник

Видав: ТП. ЗЧ ОУН.

РЕДАГУЄ: КОЛЕГІЯ /на прав.руч/

Ч:8-21

ЧЕРВЕНЬ 1949 р.

РІК:2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАТЕ:

- 1. Ігор В..... В РІЧНИЦЮ ВІДНОВЛЕННЯ УКР. ДЕРЛАВНОСТІ/Акт 20 чер.-41/
- 2..... В П'ЯТУ РІЧНИЦЮ СТВОРЕННЯ УГЕР
- 3. К..... НЕ В УКРАЇНІ КРИЗА, А В СЛАВЯХ ДУПАХ
- 4. Л. Диктов..... ПАТРІОТИЗМ І ХАРАКТЕР
- 5. В. К.-ч..... ЧО МИНУЛОГО НЕМАЄ ПОВОРОТУ"
- 6. П. Карп..... ДО РОБІТНИЧОГО ПИТАННЯ В ССР

У СПІЛЬНОМУ ПРОТИВОЛЬШЕВ. ФРОНТІ:

- 7..... ПОХІД ТИРАНІЇ...
- 8. Дамазія Отмар: СТАРА МЕЛЬБОДІА ЄДИНОКЕДІЛІТЦІВ
- 9. Др. Зв'янімір Стеновскі: ПЛЕБІСМІТ ВСТЕІ ХОРВАТСЬКОЇ ЕМІГРАЦІЇ.

З УКР. ЗИТТЯ НА ЕМІГРАЦІЇ:

- 10. О. Д..... КРИЗА СУСПІЛЬСТВА, ЧИ ГРУП І ОДИНЦЬ?..
- 11. В. Х..... НЕ ОПОЗИЦІЯ, А ДИВЕРСИЯ
- 12..... ПРИКЛАД "ДЕМОКРАТІЇ"...

В БОРОТБІ З ЗАГАРЯНИКОМ УКРАЇНИ:

- 13..... ПРОТОКОЛИ СМЕРТІ ЧЛЕНІВ ОУН, ТА СТРІЛЬЦІВ УПА

ПОЗЕРТВИ:

НА ПОМІЧ БІЦЕМ УПА ЗЛОЖИЛИ:

- 1. УКРАЇНЦІ ГОСТЕЛЮ БЛАТОН /під час "Св"ят Героїв/, С:2, 26, 0
- 2. УКРАЇНЦІ ГОСТЕЛЮ ДОНКАСТЕР..... С:4, 9, 0
- 3. п. Червінський М..... С:1, 00, 00
- 4. ост. Собоко Іван..... С:-, 10, 00

НА ПРЕС-ФОНД "ВИЗВОЛЬНОГО ПЛЯХУ":

- Гітти Т. - 5 ш., Гітти В. - 5 ш., Коваль Т. - 8 ш. 6 п., Гітти М. - 2 ш. 6 п., Ерук М. - 3 ш., Антонів М. - 6 ш., Дулеба - 13 ш., Маркар - 3 ш. 6 п., Смич Г. - 1 ш. 6 п.

На Виз. Фонд: Сич - 3 ш. 2 п.

ВОІН ПЕРТВОЛАЗІЯМ ОК'АЛАСНО ШИРУ ПО'ЯКУ!

ЧИТАТЕ І ПОПИР'УТЕ "ВИЗВОЛЬНИЙ ПЛЯХ"! ЧИТАТЕ ПОПИР'УТЕ ПЕРЕДРУКИ ПОДПИСЬНИК КРАТОВИХ ВИДАНЬ І САМОСТІ-ВНИЙ ПРЕСУ!